

[Krag.]

eventuel Stabilisering at sikre den størst mulige Købeevne for Kronen paa det indenlandske Marked; og den Overenskomst, som er sluttet mellem Venstre og Regeringen og dens Partier, udtrykker paa dette Punkt med Tilslutning fra Nationalbanken og fra et Flertal her paa Rigsdagen, at man agter at fastholde Kronekursen 22½, man agter dette under Hensyn til de valutamæssige og økonomiske Tilstande, der findes inden og udenfor Landets Grænser.

Men hvad Fremtiden kan bringe, hvad Ændringer ude i den store Verden kan medføre, det ved ingen, og hvilke Muligheder dette derfor ogsaa paa Valutapolitikens Omraade kan indebære, er det uden Mening at stille Spørgsmaal om, og derfor er, som sagt, det Spørgsmaal, som de Herrer stiller, af den Beskaffenhed, at det ikke fortjener noget Svar. Kursen 22,50 agtes fastholdt, men Udviklingen udenfor vore Grænser, de økonomiske Forhold, Vareudvekslingens Vilkaar o. s. v., o. s. v. kan til sin Tid fremtvinge en anden Kurs, højere eller lavere end den nuværende; derom kan ingen paa nærværende Tidspunkt vide noget som helst endeligt.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller tilegner sig efterhaanden en ganske ejendommelig og ganske særpræget Forhandlingsform. Man vil lægge Mærke til, at det ærede Medlem meget hyppigt indleder sine Perioder med en Bemærkning om, at han „har faaet det Indtryk“, altid meget subjektivt præget, og ud fra dette „Indtryk“ konstruerer han saa i Løbet af et Øjeblik den Vejrmølle, som han saa med Iver gennem de følgende Minutter fører Kampen mod. Dette har aldrig fundet et mere slaaende Udtryk, end da det ærede Medlem betroede dette høje Ting, at han havde faaet det Indtryk, at de forhandlende Parter lurede paa hinanden for at sikre sig Muligheden af, at den ene kunde bedrage den anden, og han mente i mine Udtalelser at have fundet Udtryk for, at jeg dog mente at være den, som havde snydt den anden forhandlende Part.

Jeg maa sige til det ærede Medlem, at det kan jo være, at han ved sine Erfaringer, indvundne under tidligere Tidens Forhandling med Regeringspartierne, har anlagt Betragtninger af den Art; men de har været ganske fremmede for de forhandlende, som har sluttet den Overenskomst, af hvilken saa betydningsfuld Lovgivning i den senere Tid har fulgt. Derfor er det Christmas Møllerske „Indtryk“ uden nogen som helst Forbindelse

med det faktiske Forhold ved denne Lejlighed som ved saa mange tidligere.

Det ærede Medlem hævdede, at de Konservative gik ind i Forhandlingen i Januar i Aar med Villie til Indrømmelser. Ja, hvis de har haft den Villie; har de i hvert Fald skjult den godt. Vi mærkede ogsaa under disse Forhandlinger ganske overordentlig lidt til, ad hvilke Veje de Konservative virkelig mente at kunne gøre en Indsats til Fremme af en Politik, som rakte ud over Dagen og Vejen, og jeg maa med Sorg sige til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller — som jeg og mit Parti jo samarbejdede med gennem Maaneder forud, et Samarbejde, hvorom jeg kun har de bedste Minder, og et Samarbejde, som heller ikke var præget af nogen Snydetendens, saa vidt jeg mærkede det, hverken fra den ene eller den anden Side —, men jeg maa sige, at under Januarforhandlingen viste det ærede Medlem et væsentlig andet Ansigt overfor Tidens Problemer end det, han havde haft paa gennem Sommeren og Efteraaret, og som han senest fremviste under Forhandlingen om Valutaloven efter Valget i November i Fjor.

Netop denne de Konservatives Holdning først og fremmest i det saa overordentlig i denne Forbindelse betydende Spørgsmaal, Kronespørgsmaalet, ja, det førte til, at de Konservative satte sig selv udenfor de Forhandlinger, som førtes.

Naar nu det ærede Medlem her hævder, at de Partier, som sluttede Forliget, har svigtet deres Løfter til Vælgerne, og at Venstre først og fremmest har svigtet Tilpasningskravet, saa har det intet som helst med det faktiske at gøre. Det ærede Medlem Hr. Holstein har allerede i saa Henseende henvist til det Valgmanifest, som Venstre udsendte før Valget i Fjor, og jeg kan henvisse til de Taler, som holdtes af mit Partis Medlemmer ud over Landet forud for Valget, og til de talrige Artikler, som Vestres Presse i denne Periode indeholdt, og som alle var Udtryk for dette, at vi maatte naa frem ad Tilpasningsvejen, og skulde den direkte Vej fremdeles vise sig spærret, ja, saa maatte man søge ind paa den indirekte Vej. Kunde man ikke gennem Byrdernes Nedsættelse, baade hvad Renter og Skatter angik, naa, at der stilledes et formindsket Krav til Skatteydernes Kronetal, saa maatte man ad den indirekte Vej gennem Valutapolitikken tilvejebringe et øget Kroneantal for dansk Produktion fra de fremmede Markeder.

Det var den Politik, som vi forkyndte